

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19.06.2012, sp. zn. 21 Cdo 4040/2011, ECLI:CZ:NS:2012:21.CDO.4040.2011.1

Číslo: 117/2012

Právní věta: Smlouva o převodu jednotky podle zákona č. 72/1994 Sb.(ve znění pozdějších předpisů) není neurčitým právním úkonem jen proto, že v rozporu s ustanovením § 6 odst. 1 zákona č. 72/1994 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) neobsahuje údaje, které nebylo možné uvést pouze z důvodu, že nebyla splněna povinnost uložená ustanovením § 31 odst. 2 zákona č. 72/1994 Sb. "uvést veškeré právní vztahy k jednotkám, společným částem domu a k pozemku do souladu s tímto zákonem".

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 19.06.2012

Spisová značka: 21 Cdo 4040/2011

Číslo rozhodnutí: 117

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Katastr nemovitostí

Předpisy: § 31 odst. 2 předpisu č. 72/1994Sb.

§ 4 předpisu č. 72/1994Sb.

§ 5 odst. 1 písm. c) předpisu č. 265/1992Sb.

§ 5 odst. 1 písm. c) předpisu č. 344/1992Sb.

§ 5 odst. 1 písm. e) předpisu č. 344/1992Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce podal dne 31. 8. 2009 u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrálního pracoviště P., návrh na povolení vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí ve svůj prospěch podle kupní smlouvy ze dne 26. 5. 2003, kterou H. Č. prodala žalobci „bytovou jednotku č. 1001/6 ve 2. n. podlaží domu na adrese: ulice L., č. p. 1001, č. or. 27, č. parc.1142/25 (zast. plocha a nádvoří), zapsáno na LV č. 839 pro obec P., katastrální území Ř., spolu s odpovídajícím ideálním spoluvlastnickým podílem v rozsahu 359/20000 na společných částech domu a odpovídajícím ideálním spoluvlastnickým podílem v rozsahu 359/20000 na pozemku č. parc. 1142/25 (zast. plocha a nádvoří) o výměře 314 m², na kterém je postavena budova č. p. 1001“, a to za sjednanou kupní cenu ve výši 950 000 Kč.

Katastrální úřad pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště P., rozhodnutím ze dne 3. 12. 2009 návrh na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí zamítl. Poukázal na to, že v případě domu č. p. 1001, postaveného na pozemku p. č. 1142/25 v k. ú. Ř., se jedná o bytové vlastnictví, které vzniklo „podle dosavadních předpisů“, přičemž podle ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 72/1994 Sb.

měli vlastníci jednotek „uvést veškeré právní vztahy k jednotkám, společným částem domu a pozemku do souladu s tímto zákonem“. Protože vlastníci jednotek v tomto domě tuto povinnost nesplnili, zejména neučinili prohlášení vlastníka, nemohou v kupní smlouvě označit předmět právního úkonu tak, aby jej bylo možno považovat za určitý. Do doby předložení prohlášení vlastníka totiž nelze určit, zda spoluvlastnický podíl na společných částech domu (a pozemku) uváděný v kupní smlouvě a evidovaný v katastru nemovitostí odpovídá požadavkům ustanovení § 8 odst. 2 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Návrhu na vklad vlastnického práva proto nebylo možné ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 265/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vyhovět.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 10. 2. 2010 se žalobce domáhal, aby návrhu na vklad vlastnického práva k uvedené jednotce se spoluvlastnickým podílem na společných částech domu a pozemku bylo vyhověno. Nesouhlasil se závěrem katastrálního úřadu o neurčitosti kupní smlouvy a měl za to, že postupem katastrálního úřadu byl zkrácen na svých základních právech spočívajících v dispoziční volnosti při nakládání s majetkem, zejména v právu majetek nabývat.

Katastrální úřad pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště P., navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že vlastníci jednotek v domě č. p. 1001 postaveném na pozemku p. č. 1142/25 v k. ú. Ř., kteří nabyli své bytové vlastnictví podle zákona č. 52/1966 Sb., měli ve smyslu ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 72/1994 Sb. uvést do jednoho roku ode dne účinnosti tohoto zákona veškeré právní vztahy k jednotkám, ke společným částem domu a k pozemku do souladu s tímto zákonem, což neučinili. I když v nesplnění této povinnosti nelze spatřovat překážku pro převod jednotky na jiného vlastníka, je nutno zdůraznit, že smlouva o převodu vlastnictví k takovému bytu musí v každém případě obsahovat podstatné náležitosti smlouvy o převodu vlastnictví jednotky podle ustanovení § 6 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů; podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. c) zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů, musí být ve smlouvě o převodu jednotky určeny společné části domu včetně určení, které části domu jsou společné vlastníkům jen některých jednotek, a podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. d) zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ve smlouvě musí být určen spoluvlastnický podíl vlastníka jednotky na takto vymezených společných částech domu, jehož velikost vyplývá z ustanovení § 8 odst. 2 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Jestliže smlouva o převodu jednotky neobsahuje určení společných částí domu, v němž se jednotka nachází, v souladu s požadavky ustanovení § 6 odst. 1 písm. c) a § 8 odst. 2 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a tomu odpovídající určení spoluvlastnického podílu vlastníka jednotky na společných částech domu podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. d) zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je na místě návrh na vklad takové smlouvy zamítnout podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 265/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

M ě s t s k ý s o u d v Praze rozsudkem ze dne 26. 7. 2010 žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení; současně zamítl žádost žalobce o odklad právní moci rozhodnutí katastrálního úřadu. Soud prvního stupně dovodil, že za stavu, kdy vlastníci bytů nabytých podle zákona č. 52/1966 Sb., ve znění pozdějších předpisů, neuvedli ve smyslu ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 72/1994 Sb. „právní vztahy k jednotkám a společným částem domu do souladu s tímto zákonem“, není možné posoudit, zda údaje v předložené smlouvě týkající se velikosti podílu na společných částech budovy odpovídají ustanovení § 8 odst. 2 zákona č. 74/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Smlouva o převodu jednotky musí podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 74/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, obsahovat určení společných částí domu včetně určení, které části domu jsou společné vlastníkům jen některých jednotek, a musí v ní být určen spoluvlastnický podíl vlastníka bytové jednotky na takto vymezených společných prostorách domu, v němž se jednotka nachází. Smlouva, která tyto údaje neobsahuje, je neurčitá, což znamená, že nesplňuje podmínku uvedenou v ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 265/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

K odvolání žalobce V r c h n í s o u d v Praze rozsudkem ze dne 26. 5. 2011 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud shodně jako soud prvního stupně dovedl, že nebyla splněna podmínka pro vyhovění návrhu na vklad vlastnického práva uvedená v ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 265/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Na kupní smlouvu, kterou účastníci uzavřeli dne 26. 5. 2003, totiž dopadá režim ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů, které obsahuje výslovný požadavek, aby vlastníci bytu, jimž vlastnické právo k bytu vzniklo podle dosavadních předpisů, uvedli do jednoho roku ode dne účinnosti tohoto zákona veškeré právní vztahy k jednotkám, společným částem domu a pozemku do souladu s tímto zákonem; to předpokládá prohlášení vlastníka, v němž budou vymezeny jednotlivé jednotky spolu s určením výše spoluvlastnických vztahů ke společným částem domu a pozemku tak, aby došlo k přizpůsobení existujících vztahů nové právní regulaci, což se v daném případě nestalo.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Namítá, že odvolací soud vyložil ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nesprávně a v rozporu s ustanoveními § 123 a 124 obč. zák., jestliže uzavřel, že bez prohlášení vlastníka podle ustanovení § 4 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nelze „vlastnický disponovat s byty nabytými do vlastnictví před účinností tohoto zákona“. Podle zákona č. 52/1966 Sb. mohly být byty samostatným předmětem občanskoprávních vztahů a vztahoval se na ně stejný právní režim jako na věci v právním smyslu podle ustanovení § 118 odst. 2 obč. zák. Ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 72/1994 Sb. „převzalo“ tuto ochranu vlastnického práva, když uvádí, že vlastníci bytů podle dosavadních předpisů se považují za vlastníky jednotek podle tohoto zákona. V kupní smlouvě ze dne 26. 5. 2003 byl převáděn byt, který H. Č. nabyla na základě kupní smlouvy o prodeji bytu do osobního vlastnictví ze dne 4. 1. 1983 spolu s odpovídajícím spoluvlastnickým podílem na společných částech domu ve výši 1,795 %, vyjádřeným zlomkem jako 359/20000. I když dosud nebylo učiněno prohlášení vlastníka ohledně jednotek v domě č. p. 1001 v k. ú. Ř., zapsal Katastrální úřad pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště P., jako opravu chyby v údajích katastru podle ustanovení § 8 odst. 4 zákona č. 344/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, do katastru nemovitostí jednotky v domě č. p. 1001 v k. ú. Ř. s odpovídajícími spoluvlastnickými podíly na společných částech domu a pozemku. H. Č. tak byla zapsána v katastru nemovitostí na listu vlastnictví č. 6321 pro k. ú. Ř. jako vlastníka jednotky č. 1001/6 se spoluvlastnickým podílem na společných částech domu a pozemku ve výši 359/20000, tedy stejně, jako byly nemovitosti označeny v kupní smlouvě ze dne 26. 5. 2003. Katastrální úřad by měl jednotky s odpovídajícím spoluvlastnickým podílem posuzovat tak, jak je sám zapsal do katastru nemovitostí v rámci opravy chyby. Žalobce dále poukazuje na to, že katastrální úřad zamítá pro neurčitost smlouvy návrhy na vklad, přestože základní identifikační údaje v kupních či darovacích smlouvách odpovídají údajům na příslušném listu vlastnictví a požadavkům ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) a e) zákona č. 344/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že však za stejné právní situace provádí převod vlastnických práv v případě úmrtí či exekucí u vlastníků bytů (bytových jednotek), čímž „staví do nerovného postavení jednotlivé nabyvatele“. Žalobce dovozuje přípustnost dovolání z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. a navrhuje, aby dovolací soud napadený rozsudek zrušil a aby věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu vydaná v řízení o věcech, o nichž

bylo rozhodnuto jiným orgánem, pokud to zákon připouští (§ 245 a 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti rozsudku odvolacího soudu jsou obsaženy – jak vyplývá z přiměřeného užití Části čtvrté, hlavy třetí občanského soudního řádu (§ 245 o. s. ř.) – v ustanovení § 237 o. s. ř.

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [§ 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř.] nebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [§ 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř.], anebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [§ 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.].

Žalobce dovoláním napadá rozsudek odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. dovolání není přípustné, a to již proto, že ve věci samé nebylo soudem prvního stupně vydáno rozhodnutí, které by bylo odvolacím soudem zrušeno. Dovolání žalobce proti rozsudku odvolacího soudu tedy může být přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 o. s. ř. se nepřihlíží (§ 237 odst. 3 o. s. ř.).

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst. 3 o. s. ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

V posuzovaném případě bylo pro rozhodnutí soudů ve věci mimo jiné významné řešení právní otázky, zda smlouva o převodu bytové jednotky nabyté do vlastnictví podle zákona č. 52/1966 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) v domě, v němž dosud nebyly v rozporu s požadavkem ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 72/1994 Sb. vymezeny prohlášením vlastníka bytové jednotky a společné části domu, je v části týkající se převodu spoluvlastnického podílu vlastníka jednotky na společných částech domu [§ 8 odst. 2 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů] neurčitá ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 265/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Uvedená právní otázka dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena. Vzhledem k tomu, že její posouzení bylo pro rozhodnutí projednávané věci významné (určující), představuje napadený rozsudek odvolacího soudu rozhodnutí, které má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud proto uzavřel, že dovolání žalobce proti rozsudku odvolacího soudu je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Podle konstantní judikatury soudů katastrální úřad v řízení ve věci vkladu práva do katastru nemovitostí zkoumá právní úkon, na jehož podkladě má být právo do katastru zapsáno, jen z hledisek taxativně vypočtených v ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Předmětem zkoumání katastrálního úřadu tedy nejsou všechny aspekty platnosti posuzovaného právního úkonu (srov. zejména § 37 a násl. obč. zák.), ale pouze ty z nich, které jsou uvedeny v ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a katastrální úřad neposuzuje ani platnost právního úkonu, na základě kterého již bylo v katastru nemovitostí zapsáno právo subjektu zkoumaného právního úkonu. Podmínky vymezené v ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), jejichž splnění je předpokladem povolení vkladu, zkoumá katastrální úřad ke dni podání návrhu na vklad [§ 5 odst. 1, věta druhá, zákona č. 265/1992 Sb. (ve znění pozdějších předpisů)]. K tomuto dni se pak také váží účinky vkladu (srov. též stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2000, sp. zn. [Cpjn 38/98](#), které bylo uveřejněno po č. 44 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2000, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2009, sp. zn. [21 Cdo 39/2008](#), které bylo uveřejněno pod č. 110 v časopise Soudní judikatura, ročník 2009). Jsou-li jsou podmínky vkladu splněny, katastrální úřad rozhodne, že se vklad povoluje; v opačném případě návrh zamítne [§ 5 odst. 2 zákona č. 265/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů].

Jedním z rozhodných hledisek je, zda právní úkon týkající se převodu vlastnického práva nebo zřízení nebo zániku jiného práva je určitý a srozumitelný [§ 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 265/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů].

V listinách, které jsou podkladem pro zápis do katastru nemovitostí, musejí být označeny budovy „označením pozemku, na němž jsou postaveny, číslem popisným nebo evidenčním, případně, pokud se číslo popisné ani evidenční budově nepřiděluje, způsobem jejího využití, a v případě budov s číslem popisným či evidenčním též příslušností budovy k části obce, pokud je název části obce odlišný od názvu katastrálního území, v němž se nachází pozemek, na kterém je budova postavena“, a byty a nebytové prostory „označením budovy, v níž jsou vymezeny, číslem bytu nebo nebytového prostoru a pojmenováním nebytového prostoru, popřípadě popisem umístění v budově, pokud nejsou byty a nebytové prostory očíslovány“ [§ 5 odst. 1 písm. c) a e) zákona č. 344/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů].

Ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) a ani jiné ustanovení zákona č. 265/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, neuvádí, co se rozumí „určitostí a srozumitelností“ právního úkonu týkajícího se „převodu vlastnického práva nebo zřízení nebo zániku jiného práva“. Na vymezení předmětu „převodu vlastnického práva nebo zřízení nebo zániku jiného práva“ v těchto právních úkonech proto nelze – jak dovedl např. Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 6. 2002, sp. zn. I ÚS 321/2000 – mechanicky aplikovat požadavky ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. I když katastrální úřad nezkoumá platnost právního úkonu, na podkladě kterého má být zapsáno vlastnické nebo jiné právo do katastru nemovitostí, je třeba vzít v úvahu, že v případě určitosti a srozumitelnosti právního úkonu jde o stejný požadavek, jaký klade na platnost právního úkonu ustanovení § 37 odst. 1 obč. zák.; judikatura soudů proto již dříve dovedla (a srov. též například nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2002, sp. zn. I ÚS 222/2000), že určitost a srozumitelnost právního úkonu, vyžadované v řízení o povolení vkladu práva do katastru nemovitostí ustanovením § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 265/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů, je třeba posuzovat podle občanského zákoníku, tedy obdobně, jak by to činil soud při posuzování právní otázky platnosti (neplatnosti) takového právního úkonu. Uvedené samozřejmě rovněž platí pro právní úkony o převodu bytové jednotky [srov. § 3 odst. 1 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů].

Právní úkon je ve smyslu ustanovení § 37 odst. 1 obč. zák. nesrozumitelný tehdy, jestliže z hlediska způsobu jeho vyjádření nelze stanovit, jaká vůle v něm byla (měla být) projevena; je-li projev vůle sice srozumitelný, avšak není zřejmý jeho věcný obsah a není tedy možné (objektivně posuzováno) jednoznačně stanovit, co má být předmětem právního úkonu, jde o právní úkon neurčitý. Vznikne-li pochybnost o právním úkonu z hlediska jeho určitosti a srozumitelnosti, je třeba se pokusit pomocí výkladu právního úkonu, provedeného podle ustanovení § 35 odst. 2 nebo 3 obč. zák., o odstranění takové nejasnosti; právní úkon lze považovat za neurčitý nebo nesrozumitelný, jen jestliže ani pomocí výkladu projevu vůle nelze stanovit, co v něm je obsaženo. Výklad právního úkonu přitom může směřovat jen k objasnění toho, co v něm bylo projevováno, a pomocí výkladu právního úkonu není dovoleno měnit smysl a obsah jinak jasného právního úkonu.

Jde-li o výslovný právní úkon, je třeba v označení předmětu právního úkonu rozlišovat, zda vada spočívá jen v jeho nepřesné nebo neúplné identifikaci, kterou lze odstranit postupem podle ustanovení § 35 odst. 2 obč. zák., nebo zda jde o takový nedostatek, který ani podle použitého jazykového vyjádření, ani podle vůle účastníků právního úkonu, nemůže učinit jednoznačným, jakého předmětu se týká (např. z důvodu jeho záměny za jiný předmět).

V projednávané věci soudy dovodily, že kupní smlouva ze dne 26. 5. 2003 je ve vymezení svého předmětu neurčitým právním úkonem, neboť v rozporu s ustanoveními § 6 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů, neobsahuje „určení společných částí domu včetně určení, které části domu jsou společné vlastníkům jen některých jednotek“, a „určení spoluvlastnického podílu vlastníka bytové jednotky na takto vymezených společných prostorách domu, v němž se jednotka nachází“, a že vlastně z těchto důvodů vždy „musí jít o neurčitý právní úkon“, dokud vlastníci bytů a nebytových prostor, jejichž vlastnické právo vzniklo podle dosavadních právních předpisů [tj. podle zákona č. 52/1966 Sb., ve znění pozdějších předpisů] a kteří chtějí jednotku převést na jiného, nesplní povinnost podle ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 72/1994 Sb. „uvést veškeré právní vztahy k jednotkám, společným částem domu a k pozemku do souladu s tímto zákonem“, tedy – řečeno jinak – dokud neučiní „prohlášení vlastníka, v němž budou vymezeny jednotlivé jednotky spolu s určením výše spoluvlastnických vztahů ke společným částem domu a pozemku“ a „nepodají návrh na jeho vklad příslušnému katastrálnímu úřadu“. S tímto závěrem nelze souhlasit.

Byty a místnosti nesloužící k bydlení (nebytové prostory), které byly předmětem vlastnictví podle zákona č. 52/1966 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jsou i po účinnosti zákona č. 72/1994 Sb. (tj. ode dne 1. 5. 1994) nepochybně způsobilým předmětem občanskoprávních vztahů (srov. § 118 odst. 2 obč. zák.); jejich vlastníci se s účinností ode dne 1. 5. 1994 považují – jak se výslovně uvádí v ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 72/1994 Sb. – za vlastníky jednotek podle zákona č. 72/1994 Sb., tj. za vlastníky bytů nebo nebytových prostorů nebo rozestavěných bytů nebo rozestavěných nebytových prostorů jako vymezených částí domů podle tohoto zákona.

Ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 72/1994 Sb. dále ukládá vlastníkům bytů a místností nesloužících k bydlení (nebytových prostorů), jimž vlastnické právo k bytům a k místnostem nesloužícím k bydlení (nebytovým prostorům) vzniklo podle zákona č. 52/1966 Sb., ve znění pozdějších předpisů, do dne 30. 4. 1994, povinnost do jednoho roku ode dne účinnosti tohoto zákona (tj. do 1. 5. 1995) „uvést veškeré právní vztahy k jednotkám, společným částem domu a k pozemku do souladu s tímto zákonem“. Splnění této povinnosti se ovšem nestanoví jako předpoklad k tomu, aby se byty a místnosti nesloužící k bydlení (nebytové prostory) považovaly za jednotky, a ani marným uplynutím lhůty jednoho roku ode dne účinnosti tohoto zákona uvedené v ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 72/1994 Sb. se nepřestaly byty a místnosti nesloužící k bydlení (nebytové prostory) považovat za jednotky podle zákona č. 72/1994 Sb. Ti, kdo byli vlastníky bytů nebo místností nesloužících k bydlení (nebytových prostorů) podle zákona č. 52/1966 Sb., se považují ode dne 1. 5. 1994 za vlastníky jednotek podle zákona č. 72/1994 Sb., i když nebyla splněna povinnost uložená vlastníkům

těchto jednotek v ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 72/1994 Sb.

Vlastnictví věci lze nabyt kupní, darovací nebo jinou smlouvou, děděním, rozhodnutím státního orgánu nebo na základě jiných skutečností stanovených zákonem (§ 132 odst. 1 obč. zák.); totéž platí, jde-li o nabytí vlastnictví k jednotkám podle zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů, [§ 3 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů]. Vlastnické právo k bytům nebo k místnostem nesloužícím k bydlení (nebytovým prostorům), které vzniklo podle zákona č. 52/1966 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) do dne 30. 4. 1994, tedy může být v době ode dne 1. 5. 1994 smlouvou převedeno nebo může na základě další skutečnosti stanovené zákonem přejít na jiného (srov. též § 31 odst. 1 zákona č. 72/1994 Sb.).

Nebrání-li nesplnění povinnosti uvedené v ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 72/1994 Sb., aby vlastnictví toho, kdo se ve smyslu ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 72/1994 Sb. považuje za vlastníka jednotky podle zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů, bylo smluvně převedeno nebo za základě další skutečnosti přešlo na jiného, nemůže mít - jak je zřejmé z povahy věci - nesplnění této povinnosti za následek, že by o převodu takové jednotky nebylo vůbec možné učinit určitý právní úkon nebo že by další právní skutečnost uvedená v ustanovení § 132 odst. 1 obč. zák. nemohla vyjadřovat určitým způsobem předmět nabývaného vlastnictví. Není-li tedy - právě z důvodu nesplnění povinnosti podle ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 72/1994 Sb. „uvést veškeré právní vztahy k jednotkám, společným částem domu a k pozemku do souladu s tímto zákonem“ - vůbec objektivně možné v právním úkonu (nebo v další právní skutečnosti, podle níž se nabývá vlastnictví) vyjádřit „určení společných částí domu včetně určení, které části domu jsou společné vlastníkům jen některých jednotek“, nebo „stanovení spoluvlastnického podílu vlastníka jednotky na společných částech domu včetně stanovení spoluvlastnického podílu vlastníka jednotky na společných částech domu, které jsou společné vlastníkům jen některých jednotek“, není možné v absenci těchto údajů spatřovat neurčitost právního úkonu. Předmět smlouvy o převodu jednotky je za této situace vymezen určitě, lze-li (případně za pomoci výkladu projevu vůle podle ustanovení § 35 odst. 2 obč. zák.) - navzdory tomu, že ve smlouvě chybí některá z náležitostí uvedených v ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů - bez pochybností dovodit, o jakou jednotku se jedná (způsobem vylučujícím ji zaměnit za jinou jednotku), a to případně i za pomoci údajů, které sloužily k identifikaci bytu nebo místnosti nesloužící k bydlení (nebytového prostoru) podle právní úpravy účinné do 30. 4. 1994.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší soud dospěl k závěru, že smlouva o převodu jednotky podle zákona č. 72/1994 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) není neurčitým právním úkonem jen proto, že v rozporu s ustanovením § 6 odst. 1 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů, neobsahuje údaje, které nebylo možné uvést pouze z důvodu, že nebyla splněna povinnost uložená ustanovením § 31 odst. 2 zákona č. 72/1994 Sb. „uvést veškeré právní vztahy k jednotkám, společným částem domu a k pozemku do souladu s tímto zákonem“.

Uvedené samozřejmě neznamená, že by nebylo potřebné splnit povinnost uloženou ustanovením § 31 odst. 2 zákona č. 72/1994 Sb. nebo že by její nesplnění nemělo (nemuselo mít) žádné právní následky. Nesplnění této povinnosti ovšem nemůže být na překážku převodům a přechodům vlastnictví k bytu nebo k místnosti nesloužící k bydlení (nebytovému prostoru), jejichž vlastníci se počínaje dnem 1. 5. 1994 považují za vlastníky jednotek podle zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů. V opačném případě by totiž - jak správně upozorňuje dovolatel - neuvedení všech zákonem stanovených náležitostí způsobovalo nejen neurčitost smlouvy o převodu vlastnictví jednotky, ale ve svých důsledcích by znemožňovalo (pro neurčitost příslušné listiny o předmětu nabývaného vlastnictví) nabytí vlastnictví jednotky děděním, rozhodnutím státního orgánu nebo jinou skutečností stanovenou zákonem.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu není správný, neboť spočívá na nesprávném

právním posouzení věci; Nejvyšší soud jej proto podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty za středníkem, o. s. ř. zrušil. Vzhledem k tomu, že důvody, pro které bylo zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud i toto rozhodnutí (s výjimkou výroku, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o odklad právní moci rozhodnutí Katastrálního úřadu pro hl. město Prahu ze dne 3. 12. 2009, jenž nabyl samostatně právní moci a jehož správnost ani nepodléhá posouzení dovolacího soudu) a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně (Městskému soudu v Praze) k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3, věta druhá, o. s. ř.).